

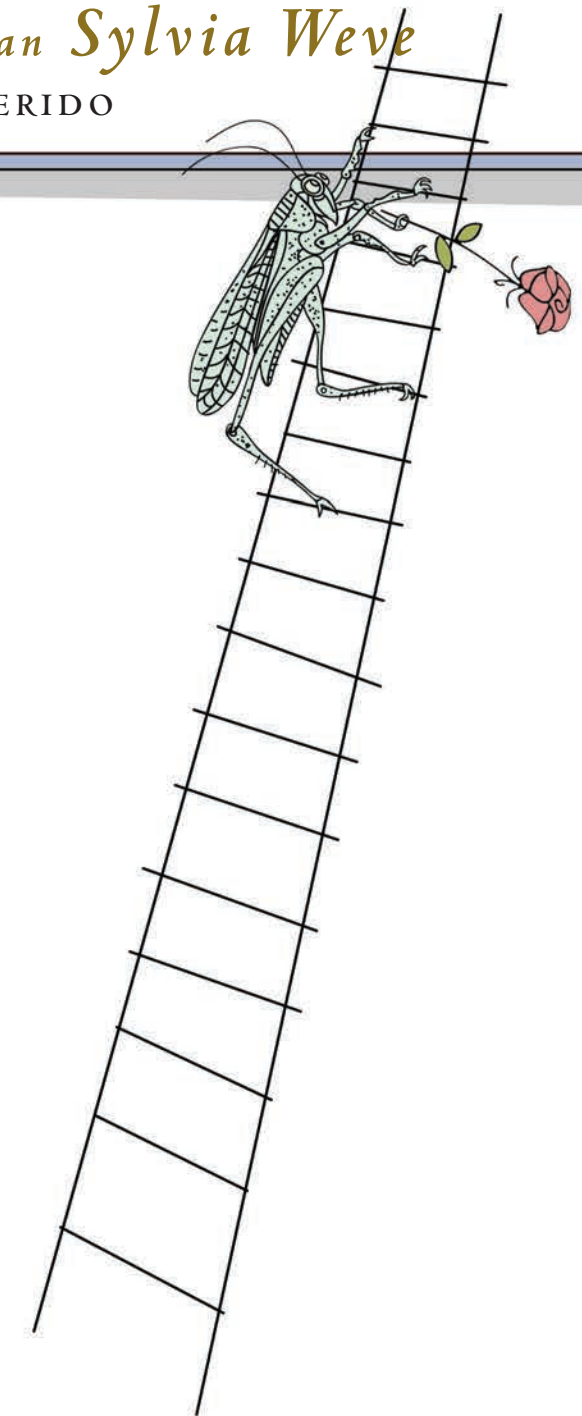
OP EEN OCHTEND

— vroeg in de zomer —

TOON TELLEGEN

met tekeningen van *Sylvia Weve*

QUERIDO

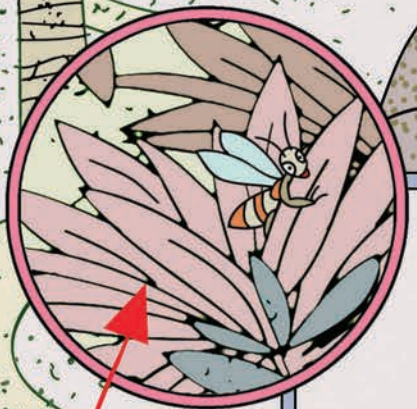
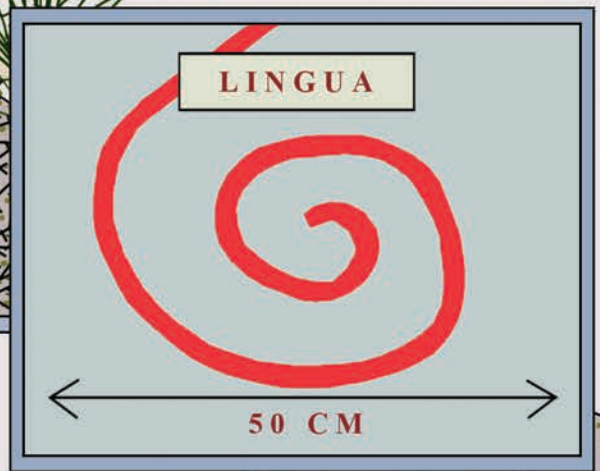
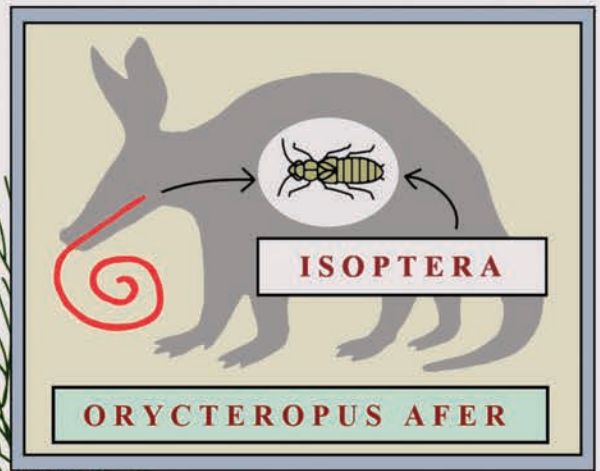
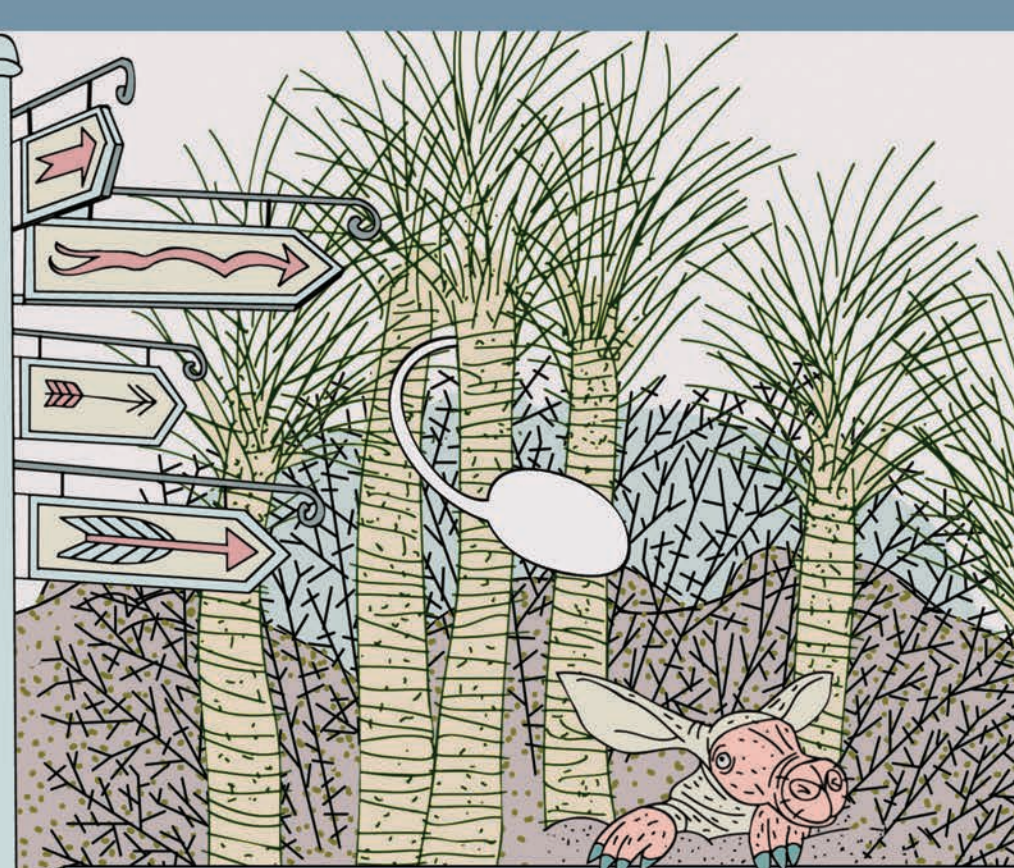
WWW.QUERIDOKINDERBOEKEN.NL

Deze uitgave is mede tot stand gekomen
met steun van de Mondriaan Stichting.

Copyright tekst © 2016 Toon Tellegen
Copyright illustraties © 2016 Sylvia Weve
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op welke wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Em. Querido's Kinderboeken Uitgeverij, Amsterdam.

Vormgeving Edd, Amsterdam

ISBN 978 90 451 1885 7 / NUR 283

HET AARDVARKEN

OP EEN OCHTEND, VROEG IN DE ZOMER, besloot het aardvarken zich te verstoppen.
 Hij had dat nog nooit gedaan.
 Hij ging naar een deel van het bos waar volgens hem nooit iemand kwam en kroop daar in een struik vol met stekels en doornen.
 Nu ben ik onvindbaar, dacht hij.
 Maar voor alle zekerheid groef hij nog een gat in de grond, midden onder de struik, en ging daarin zitten, zodat alleen zijn hoofd nog zichtbaar was als iemand de takken opzijboog.
 Vind mij nu maar eens! dacht hij en hij wreef in zijn handen, die hij met moeite bij elkaar bracht.
 Maar toen hij een tijdje daar zo in elkaar gedoken had gezeten dacht hij: zou iemand mij eigenlijk wel zoeken? Als niemand je zoekt, wat heb je er dan aan om je te verstoppen?
 Hij kroop naar boven, trok zijn armen los, zette zijn handen aan zijn mond en riep zo hard als hij kon: 'Zoekt iemand mij?'
 Het was een tijd stil.
 Nee dus, dacht hij.
 Toen hoorde hij een stem, van ver weg: 'Ja.'
 'Weet u dat zeker?' riep het aardvarken verbouwereerd.
 'Ja,' riep de stem.
 Het aardvarken voelde zijn hart bonzen. Maar toen fronste hij zijn voorhoofd en dacht: Zoekt hij mij wel? Zoekt hij misschien niet iemand anders die zich ook heeft verstoppt?

'Maar weet u wel wie ik ben?' riep hij.
 'Ja.'
 'Wie dan?'
 'Het aardvarken.'
 Hij haalde opgelucht adem. Iemand zoekt speciaal mij, dacht hij. Ik heb me dus niet voor niets verstoppt. Hij kroop weer in het gat in de grond en trok de struik over zich heen.
 Het was stil in het bos. Geen blaadje ritselde aan de bomen en geen vogel floot.
 Urenlang zat het aardvarken daar zo. Hij hoopte dat iemand hem nog steeds zocht, maar hij hoopte ook dat niemand hem zou vinden.
 Aan het eind van de middag werd hij ongerust en kroop weer naar boven. Hij zette opnieuw zijn handen aan zijn mond en riep: 'Zoekt u mij nog steeds?'
 'Jazeker,' klonk het meteen, vanuit de verte.
 'En weet u ook nog steeds wie ik ben?'
 'Ja, het aardvarken.'
 Nu weet ik het zeker, dacht hij en hij kroop weer terug in het gat in de grond onder de struik.
 Tot laat in de avond zat hij daar zo.
 Wat nu? dacht hij, toen de maan hoog boven hem van achter een wolk tevoorschijn kwam. Hij probeerde aan zijn achterhoofd te krabben, maar dat ging niet.
 Nu niks, dacht hij. Hij maakte zich zo klein mogelijk, kroop nog iets dieper weg, zodat zelfs iemand die hem al dagenlang zocht en heel dichtbij was, hem niet zou kunnen vinden, en viel tevreden in slaap.

DE BEER

DE BEER GAF NOOIT EEN FEEST, maar op een keer nodigde hij de eekhoorn, de mier, de krekkel en de neushoorn uit voor een feest bij hem thuis.

Het zou zomaar een feest zijn, zei hij erbij. Niets bijzonders. Maar wel met taart.

De vier dieren die hij had uitgenodigd vonden dat goed.

Op de ochtend voor het feest bakte hij een taart.

Toen hij daarmee klaar was snoof hij de geur in zich op, knikte en sneed de taart in vier stukken. Voor iedereen een stuk.

Maar toen hij de taart zo verdeeld had bleef hij er een tijd naar kijken, terwijl hij over zijn voorhoofd wreef.

Er klopt iets niet, dacht hij. Iets heel belangrijks. Maar wat?

Hij dacht diep na en likte een voor een zijn vingers af. Er moest nóg een stuk zijn. Maar hij had toch alleen de mier, de eekhoorn, de krekkel en de neushoorn uitgenodigd? Toch niemand anders?

Toen wist hij het.

Ik! dacht hij. Ik ben er ook! Er is geen stuk voor mij!

Hij bekeek de taart.

Nee, dacht hij, het is onmogelijk hier nu nog vijf stukken van te maken.

Hij at de hele taart op en bakte een nieuwe. Een zuivere honingtaart.

De geur alleen al deed hem bijna huilen van geluk.

Toen die taart klaar was sneed hij hem in vijf stukken. Nu is er ook een stuk voor mij, dacht hij.

Maar meteen daarna bedacht hij dat er misschien toevallig iemand langs zou komen. Het nijlpaard bijvoorbeeld.

'Hallo, beer,' zou hij zeggen. Hij zag het nijlpaard al voor zich.

'Hallo, nijlpaard,' zou de beer zeggen, 'het spijt me, maar het komt nu

